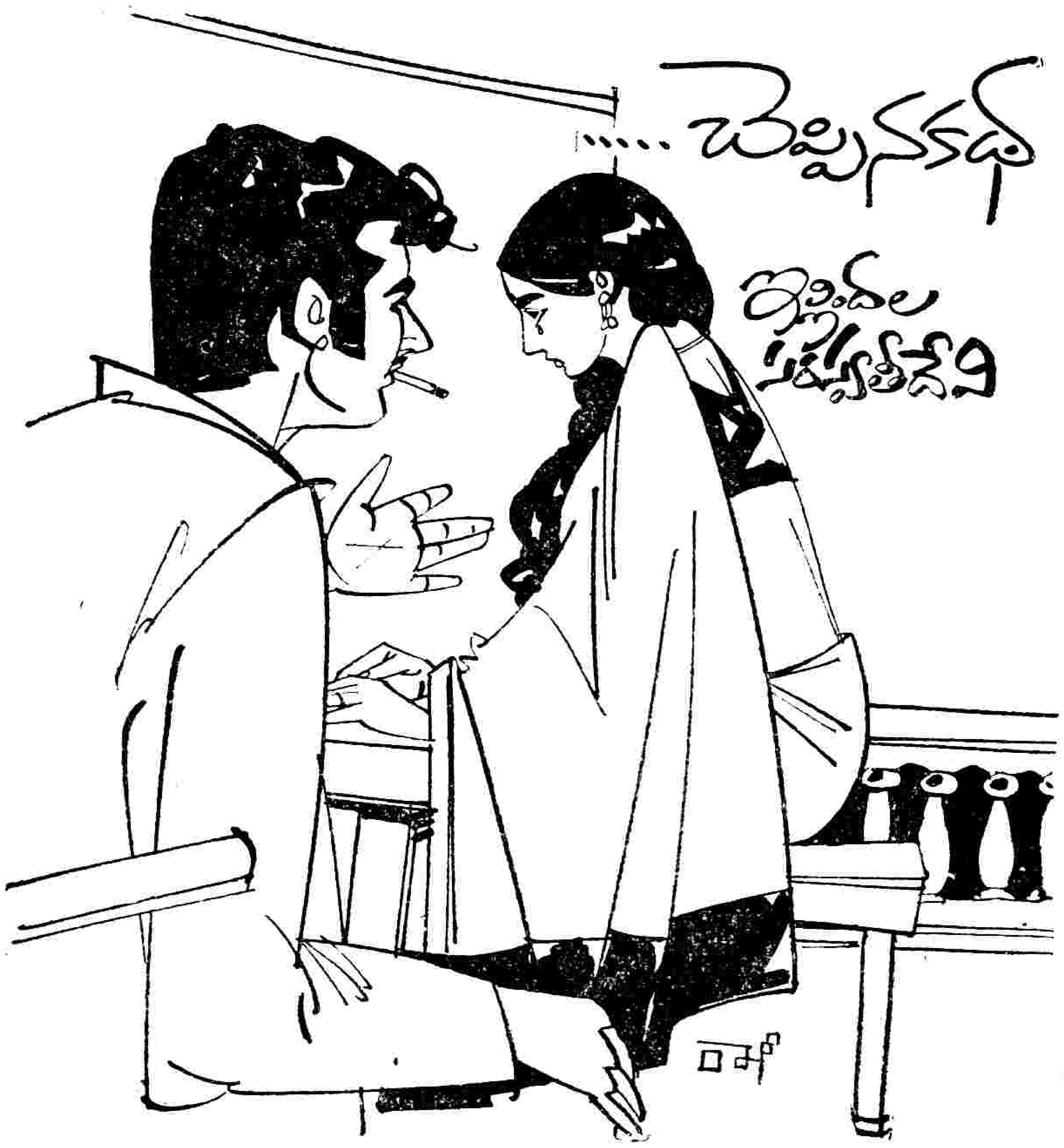

మధ్యాహ్నం మూడుగంటలవేళ- ఆఫీసులో భోజనంచేసి రిటైరింగ్ రూములో సోఫామీద నడుం వాల్చాడు ఈశ్వర్. ఉదయం పదిగంటలనుంచీ ఒంటిగంటన్నరవరకూ కదలకుండా కుర్చీలో కూర్చుని ఫైల్సుచూసిన ఈశ్వర్, భోజనంచేసిన తరువాత ఒక అరగంటసేపు పేపరు చూస్తాడు. ఒక పదినిమిషాల సేపయినా కన్ను మూస్తాడు. కమిటీలు లేనినాడు అతడు తీరికగా పేపరు చదవగలుగుతాడు. ఆనాడు కొంచెం తీరిక చిక్కింది. పేపరు పూర్తిగా చదివిన తరువాత అతడి ధ్యాస పేరు మీదికి మళ్ళింది.

అతడి పూర్తి పేరు ఈశ్వరచంద్ర విద్యాసాగర్. మెట్రిక్ ప్యాసయిన తరువాత తన పేరులోని చంద్ర విద్యాసాగర్‌ను ఇంటిపేరుతోపాటు వెనక్కునెట్టి "ఈశ్వర్"ను ముందుకు పెట్టుకున్నాడు. పేరు మార్చుకున్న తరువాత అతడికి పై చదువులో అంతా క్లాసే. డిస్టిన్క్షనే. అప్పటినుంచీ అతడికి తన పేరు మార్పిడివల్లనే అదృష్టం కలిసి వచ్చిందనే నమ్మకం ఏర్పడ్డది. ఎం.ఏ పరీక్ష కాగానే పోటీ పరీక్షలోనెగ్గి ఉన్నతోద్యోగికూడా అయ్యాడు. దీనితో అతడి నమ్మకం మరింత దృఢమైంది. రోజు కొక సారయినా అతడికా విషయం జ్ఞాపకం వస్తుంది. మనసు ఉప్పొంగుతూ ఉంటుంది.

ఈశ్వర్ పేపరు చూస్తున్నాడు. సిగరెట్ పొగ వదుల్తున్నాడు. తన పేరును గురించి సంభ్రమపడుతున్నాడు. ఆ క్షణంలో అతడి మనసు గతరాత్రి డాబామీద - వెన్నెల వెలుగులో తనూ మల్లికా కూర్చుని మాట్లాడుకున్న సరదా కబుర్లమీదికి పోయింది. ఆ సంభాషణ గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నాడు.

తనప్పుడు బి. ఏ. చదువుతున్నాడు. కొత్తగా కాలేజిలోచేరిన విద్యార్థులను సీనియర్లు "రాగ్" చేస్తున్నారు. తన స్నేహితులకు అందరికంటె పదిపాళ్ళు చిలిపితనమెక్కువ. కొత్త విద్యార్థులు రాగానే వాళ్ళను నానా ఇబ్బందులు పెట్టి వాళ్ళను తమ కాళ్ళమీద పడేయించుకుని వాళ్ళచేత పెద్ద హోటల్లో పార్టీ ఇప్పించుకొని మరీ వదిలేవారు.

అ పరిస్థితులలో కొత్త విద్యార్థులను చూస్తే ఎవరికయినా జాలి కలుగుతుంది. సీనియర్లు కొత్తవాళ్ళ షర్టు పీలికలై పోయేటట్టు లాగుతారు, ప్యాంట్ల కుట్లన్నీ పటపట తెగిపోయేటట్టు గుంజుతారు. చక్కగా దువ్వుకున్న క్రాపంతా చెరిగిపోయి ఈకలు పీకిన కోడిలా కనపడేవరకూ జుట్టు పీకుతారు. కాలేజీ అవరణలో అక్కడక్కడఉన్న బురదగుంటల్లో పొర్లించి బురదస్నానం చేయిస్తారు. ఆ బురదతో వాళ్ళను కాలేజీ అవరణంతా తిప్పిస్తారు. కొత్తవాళ్ళు యమయాతననుభవిస్తారు. వచ్చే సంవత్సరానికి వీళ్ళు పాత సీనియర్లతో కలిసి కొత్తవాళ్ళను ఆటలు పట్టిస్తారు

ఈశ్వర్‌కు పెదవులమీద చిలిపినవ్వొకటి మెరిసింది. తను మాత్రం బుద్ధిమంతుడా ? తనెంత బాధపడ్డాడో- అంతకంటె పదిరెట్లు అల్లరిచేసిన వాడే.

బి.ఏ. రెండవ సంవత్సరంలోకి వచ్చేసరికి ఆడపిల్లలు ఎక్కువమంది చేరారు. అంతకుపూర్వం చేరిన విద్యార్థినులు కొత్త వాళ్ళను బాగా రాగ్ చేశారు. బురదనీటిలో జలకాలాడించి- కొంగులు పట్టుకులాగి - జడలువిప్పి - ముఖంనిండా నల్లటిబొట్టు పెట్టి అవరణంతా తిప్పించారు.

ఒకవైపు మగపిల్లలు- మరొకవైపు ఆడపిల్లలు.

"అబ్బ! ఎంత సరదాగా గడిచాయారోజులు? ఇప్పుడు అటువంటి ఛాన్సు వస్తే?" అనుకున్నాడు ఈశ్వర్. వస్తే? నిజంగా వస్తే... అంత సరదా ఉంటుందా?

రాత్రి వెన్నెల్లో డాబామీద కుర్చీలు వేసుకుని కూర్చుని పచ్చ కర్పూరంవేసిన తమలపాకుల బీడా నములుతూ సిగరెట్ పొగపీలుస్తూ, విడుస్తూ విద్యార్థి జీవితంలో రాగింగ్ తమాషాలను గురించి సరదాగా మల్లికతో చెబుతున్నాడు ఈశ్వర్ గర్వంతో.

"ఆ రోజున ఏమయిందనుకున్నావు మల్లికా! మగపిల్లలంతా కలిసి జూనియర్లను పట్టుపట్టుకుని లాక్కుపోతున్నారు. ఆ గుంపులో పాతిక మంది వరకూ ఉన్నారు. నేనూ మా సీనూ అంటే నా ప్రాణస్నేహితుడు- ఆ గుంపులో చివర్న ఉన్నాం. ఆ సమీపంలో ఒక చెట్టుక్రింద బురద గుంటలో ఒక అమ్మాయి పడిఉన్నది. ఆమెను చూసి-అందరినీ వెళ్ళనిచ్చి మే మిద్దరమూ దిగబడిపోయాము." ఆకాశం వైపుచూస్తూ గర్వంగా సిగరెట్ పొగ ముక్కులోంచి విడుస్తున్నాడు ఈశ్వర్.

కెవ్వున కేకపెట్టింది మల్లిక.

ఈశ్వర్ గాభరాపడిపోయాడు. ఇంతలోకే ఏమయింది? అప్పటినుంచీ కిలకిలనవ్వుతూ కబుర్లు చెప్పిందే మల్లిక?

దిగ్గున లేచి "ఏమిటేమిటి? ఏదయినా కుట్టిందా?" ఆ చుట్టు పక్కలంతా వెదికాడు. ఆమె కూర్చున్న కుర్చీని జరిపి చూశాడు.

"ఏమయింది మల్లికా! భయ పడ్డావా? దేనికి?" ఆమె వీపుమీద తట్టి ముఖంలోకి చూశాడు.

అంత చల్లటి వాతావరణంలోనూ ఆమె ఒళ్ళంతా చెమటతో తడిసి పోయింది. అరగంటవరకూ నోట్లోంచి మాటపెగల్లేదు.

"ఏమిటి మల్లికా! ఒంట్లో బాగా లేదా?" ఆమెను మెల్లగా నడిపించు కుంటూ వెళ్ళి మంచమ్మీద పడుకోబెట్టి ఫాన్ స్విచ్ వేశాడు.

మల్లిక కళ్ళాశ్చర్యపటం మర్చిపోయి వెర్రిచూపులు చూడటం మొదలు పెట్టింది.

"ఏమిటి, కళ్ళు తిరిగాయా? కొందరికి మసాలా బీడాతింటే ఒళ్లంతా చెమటపడుతుంది. అలాంటిదేదయినా జరిగిందా?" ఆమె చేతివేళ్ళు సవరిస్తూ తలవెంట్రుకలు సర్దుతున్నాడు పక్కన కూర్చుని.

ఆమె అయోమయంగా చూసింది.

గ్లాసెడు చల్లటి మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఆమె నోటికందించాడు.

మంచినీళ్ళు తాగి పక్కకు తిరిగి కళ్ళుమూసుకుని పడుకుంది.

రాత్రంతా కలతనిద్ర - ఏవేవో కలవరింతలు.

తెల్లవారి లేచేటప్పటికి మల్లిక పది లంఖణాలు చేసిన దానిలా ఒడిలి పోయింది.

ఈశ్వర్ లేచి స్నానంచేసి డ్రెస్సు వేసుకునే అంతలో మెల్లగా లేచింది మల్లిక. అతడికి కావలసినవన్నీ అందిం చింది. కాఫీ టిఫిన్ తీసుకునేటప్పుడు సరదాగా మాట్లాడింది - తెచ్చిపెట్టు కున్నట్టు పైకే కనబడుతున్న ఉత్సాహంతో.

"రాత్రి ఎందుకండీ అలా కెవ్వున కేకవేశారు?" అన్నాడు వెక్కిరిస్తూ.

కళ్ళు దించుకుంది మల్లిక.

"కాలేజిలో రాగింగ్ సంగతి చెప్పు తుంటే భయపడ్డట్టున్నావు-అంతేనా?" నవ్వాడు.

"నా కెందుకు భయం?" పైకి అన్నదే కాని మళ్ళీ ముఖమ్మీద చెమట బిందువులు కుప్పపోసిన ముత్యాలలా పొటమరించాయి.

"ఒద్దులే. మళ్ళీ ఆ సంగతెత్తితే పడిపోయేటట్టుగా ఉన్నావు" అన్నాడు భుజమ్మీద తట్టి.

తడి ఆరిపోయిన గొంతుతో "ఛీఛీ- నాకేం భయం? నే నెందుకు భయపడి పోతాను?" అన్నది.

"మరి ... రాత్రి ఎవరండీ పడిపోయింది?"

ఆమె ముఖమ్మీద నెత్తురుచుక్క లేదు.

"అదిగో ...... అదిగో ...... ఇంతలోనే......"

సోఫామీద పడుకుని రాత్రి జరిగిన సంగతి తలుచుకొని నవ్వుకున్నాడు ఈశ్వర్. ఎట్లాగయినా ఆడవాళ్ళు అధైరాలా ఆడవాళ్ళే ననిపిస్తారను కుంటూ పెదవులు విచిత్రంగా ముడిచి సాగదీసుకున్నాడు.

గదిలోకి ఎవరో వచ్చిన అలికిడయింది. తల ఎత్తిచూశాడు.

"ఏమిటి?"

"పనిమనిషి వెంకటి ఇంటినుంచి ఫోనుచేసిం దయ్యగారు" జవాను చెప్పగానే చివాలున లేచి ఫోను అందుకున్నాడు.

"అయ్యగారూ బేగి రండి. అమ్మ గారు పడిపోయారు" భయపడుతూ చెప్పింది పనిమనిషి.

గాభరాపడుతూ ముందు వెనుకలు చూసుకోకుండా కారు నడిపాడు ఇంటికి.

పడక కుర్చీలో మెడ లేలాడేసుకుని పడుకున్నది మల్లిక.

"మల్లికా! మల్లికా!" కుదిపాడు. ఆమె కళ్ళు తెరిచి చూడలేదు. లేవదీసి నిలబెట్టటానికి ప్రయత్నించాడు. కాళ్ళు నేలమీద ఆనలేదు.

ఈశ్వర్ కు మనసులో ఆందోళన. గుండె దడదడ కొట్టుకుంటోంది. వెంకటి సహాయంతో ఆమెను కార్లో పడుకోబెట్టుకుని దగ్గర్లో ఉన్న నర్సింగ్ హోముకు తీసుకువెళ్ళాడు.

డాక్టర్ విజయకుమార్ ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని నాడిచూశాడు గుండె పరీక్ష చేశాడు. ఆ ఉదయంనుంచీ ఏం జరిగిందో మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

ఈశ్వర్ గజగజ వణికిపోతున్నాడు.

"మీరేం భయపడకండి సార్. ఈమె తిన్న పదార్థమేదో సరిపడనట్లున్నది. స్టమక్ వాష్ చేస్తాను. తేలికయిపోతుంది'' అన్నాడు.

అయిదు నిమిషాలలో స్టమక్ వాష్ చేయటానికి తగిన పరికరాలు తీసుకు వచ్చింది నర్సు. రబ్బరుగొట్టం మల్లిక నోట్లోకి నర్సు ఎక్కిస్తుంటే ఈశ్వర్ చూడలేక గదిలోనుంచి బైటికి వచ్చేశాడు. గదిలో ఏం జరుగుతున్నదోనన్న ఆందోళనతో ఊగిపోతున్నాడు. మల్లికకు ఎట్లాఉంటుందోనన్న భయంతో గజగజ లాడిపోతున్నాడు. చేతి రుమాలుతో ముఖానికి పట్టిన చెమటను అద్దుకుంటూ గుమ్మం దగ్గరగా ఉన్న కుర్చీలో కూలబడ్డాడు,

గంట తరువాతగాని లోపలికి వెళ్ళలేదు ఈశ్వర్. అలసిపోయి పడుకుంది మల్లిక. డాక్టరు చిరునవ్వుతో నిలబడ్డాడు మంచం దగ్గరగా మల్లికను చూస్తూ.

"ఇంక భయం లేదండి. కాసేపటికి బాగా నిద్రపడుతుంది'' అన్నాడు డాక్టరు.

"ఇంతకూ ఇదేమిటంటారు డాక్టర్ ?'' ఆదుర్దాను అణచుకోలేక అడిగాడు ఈశ్వర్.

"ఆహారంలో కల్తీఅనుకుంటాను. మీరింక నిశ్చింతగా ఉండండి. ఆఫీసు పనులేవయినా ఉంటే చూసుకోండి. ఆమెను ఒంటరిగా వదలిపెట్టండి. హాయిగా నిద్రపోతారు.''

మల్లికను వదలివెళ్ళటానికి ఈశ్వర్ వెనుకముందు ఆడటం చూసి "ఆమెకు బాగా విశ్రాంతి కావాలి బాగా నిద్రపోనివ్వండి" డాక్టరు నచ్చచెప్పాడు.

"రేపు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు రండి. ఆమె దగ్గర మీ పనిమనిషిని ఉంచండి" ఈశ్వర్ కు మళ్ళీ ఒకసారి చెప్పాడు డాక్టరు.

"భయం ఏమాత్రం లేదంటున్నారుగా. రేపు మీరు చెప్పినట్టు వస్తాను" వెనక్కు తిరిగి చూస్తూ ముందుకు అడుగువేశాడు ఈశ్వర్.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది.

కళ్ళుమూసుకుని పడుకున్న మల్లిక హఠాత్తుగా వెక్కి వెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టింది, వెంకటి భయపడుతూ వెళ్ళి డాక్టర్ని పిలుచుకువచ్చింది.

డాక్టరు విజయకుమార్ చెయ్యి పట్టుకుని నాడి చూశాడు. తృప్తికరంగా ఉంది.

"మీకు ఎలా ఉందిప్పుడు ? ఏమైనా బాధగా ఉందా ? ఇటు చూడండి"

ఎర్రబడి వాచిన కళ్ళతో ఎందుకని అడిగింది మల్లిక పక్కకు తిరుగుతూ.

"మీకు ఒంట్లో ఎట్లా ఉంది ?"

"బాగానే ఉంది" మళ్ళీ పక్కకు తిరగబోయింది.

"ఒక్కమాట! మీరు ఆ నిద్రమాత్రలు గుప్పెడు వేసుకున్నారెందుకు ?" ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

ఆమెకు కన్నీళ్ళు ఉబికి ఉబికి వస్తున్నాయి.

"మీరలా చేసినట్టు ఈశ్వర్ గారికి తెలుసా ?"

ఆమె ముఖమ్మీద భయం స్పష్టంగా కనబడ్డది. కెవ్వున అరచి ముఖం చేతులతో కప్పుకుంది మళ్ళీ.

"ఇట్లా ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం

చేస్తే పోలీసు కేసవుతుంది తెలుసా మీకు ?"

మల్లికకు ఏడుపు ఆగటంలేదు.

"పోలీసులకు ఈ సంగతి రిపోర్టు చేయకపోతే నేను నేరస్థుడినవుతాను. మీరు ఆ మాత్రలు ఎందుకు తీసుకున్నారు ? ఏంకష్టమొచ్చింది ?"

మల్లిక బిగ్గరగా ఏడ్చి తననేమీ అడగవద్దని డాక్టరుకు దణ్ణాలు పెట్టింది.

"మీ కేదయినా ప్రమాదం జరిగితే ఈ నేరమంతా ఈశ్వర్ గారి మీదికి వస్తుంది. ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేసినందుకు మీకు శిక్షపడుతుంది" కొంచెం కఠినంగా అన్నాడు డాక్టరు

"అయ్యో!" అనుకుంటూ నిస్సహాయంగా మంచమ్మీద వాలిపోయింది మల్లిక.

"ఒక ఇంజక్షను ఇస్తాను, పడుకోండి. హాయిగా నిద్రపడుతుంది. తెల్లవారేసరికి మనసూ, దేహమూ తేలికపడతాయి."

ఐదు నిమిషాల తరువాత డాక్టరు వచ్చి ట్రూత్ సీరమ్ ఇంజక్షను ఇచ్చి వెళ్ళాడు.

నర్సింగ్ హోమంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

గది గదికీ నీలిరంగు బల్బులు వెలుగుతున్నాయి. నర్సు ప్రతి గదిలోకి వెళ్ళి రోగులు పడుకున్నారో లేదో చూసి వెళ్ళింది.

మల్లిక తలక్రింద చెయ్యిపెట్టుకుని పక్కకు తిరిగి పడుకున్నది. వెంకటి మంచానికి దగ్గరగా కొంగు పరచుకుని పడుకున్నది.

డాక్టరు విజయకుమార్ ఆమె మంచానికి సమీపంగా ఒక కుర్చీమీద కూర్చుని మల్లిక ముఖం వంక కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

రెండుసార్లు అటునుంచి ఇటు—ఇటునుంచి అటు చికాకుగా పొర్లింది మల్లిక. ఉన్నట్టుండి దీర్ఘంగా మూలిగింది.

"నాన్నకు చెప్పకమ్మా, నాన్నకీసంగతి తెలిస్తే చంపేస్తాడమ్మా, అమ్మా, చెప్పకమ్మా" కళ్ళు చేతులతో మూసుకుంది మల్లిక.

"ఏం జరిగింది మల్లికగారూ ? నాన్నగారికి చెప్పకూడదా?" కుర్చీలో నుంచి లేవబోతున్నట్టుగా కూర్చుని అడిగాడు డాక్టరు.

కళ్ళు తెరిచింది మల్లిక. గోడకేసి అదేపనిగా చూడటం మొదలుపెట్టింది.

"చెప్పండి-ఏమయింది ?"

గోడవైపు తదేకదీక్షతో చూస్తోంది మల్లిక. ఆ చూపు భయంకరంగా ఉంది. ముఖమంతా ఎర్రబడ్డది.

"ఆ రోజు కొత్తగా కాలేజీలో చేరిన పిల్లలను సీనియర్లు బాగా ఏడిపిస్తున్నారు. బెదురుచూపులతో ఏడుపుముఖాలతో కొత్త పిల్లలు ఆవరణలో అడుగు పెడుతున్నారు. ఆడపిల్లలయినా ఎంత మోటుగా హాస్యం చేస్తున్నారు ? కొంగులు పట్టుకుని గుంజుకుపోతున్నారు! జడలు పట్టి లాగుతున్నారు. నేలమీద పడేసి ఈడుస్తున్నారు. బురదలో పొర్లిస్తున్నారు. పరుగెత్తుకుపోతున్న నన్ను ఇద్దరమ్మాయిలు ఉరుకుతూ వచ్చి బురదగుంటలోకి తోసేశారు. ఒళ్లంతా బురద, తలంతా బురద. పంపు దగ్గరికి వెళ్ళి బురదంతా కడుక్కుని బట్టలు పిండుకుని ఇంటిదారి పడదామని గేటువైపు నడుస్తున్నాను. ఎవరో ఇద్దరు బలవంతంగా లాక్కుపోతున్నారు. భయంతో కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని కెవ్వున అరిచాను, గుంజుకున్నాను. ఇద్దరూ చెరో చెయ్యీ బలంగా పట్టుకుని లాక్కునిపోయారు. కళ్ళు తెరిచినా కనబడని కటిక చీకటి గదిలోకి తోసివేశారు. నన్నక్కడ... నన్నక్కడ ... బిగ్గరగా ఏడ్చింది మల్లిక."

డాక్టరు వింటూ తల ఆడిస్తున్నాడు. మరి కొంత సేపటికి—

"నేను ఇంటికి ఎలా చేరాను ? ఏడుస్తుంటే వాచ్‌మన్ భార్య అటువైపుకువచ్చి తొంగిచూసింది. ఒంటి నిండా బట్టసర్ది రిక్షాతెచ్చి దానిలో కూర్చోబెట్టింది. మళ్ళీ కాలేజిలో అడుగుపెట్టలేదు. రెండు నెలల తరువాత ఒంట్లో బాగా లేదంటే అమ్మ లేడీ డాక్టరుచేత మందిప్పించింది. అమ్మ బలవంతంచేసి పెళ్ళికి ఒప్పించింది..." సన్నగా ఏవేవో సంగతులు అస్పష్టంగా గొణుగుతూ నిద్రలోకి జారుకున్నది మల్లిక.

డాక్టరు విజయకుమార్ బరువుగా అడుగులు వేసుకుంటూ గది గుమ్మం దాటాడు.

ఉదయం ఏడు గంటలు అవుతూనే వచ్చాడు డాక్టరు మళ్ళీ. "హలో ! మల్లికగారూ ! ఎలా ఉంది ఒంట్లో ? రాత్రి బాగా నిద్రపోయారా !"

మల్లిక గోడవైపుకు తిరిగి పడుకున్నది.

"ఒంట్లో తేలికగా ఉందా ? ఇంటికి వెళ్ళాలని ఉందా ? ఈశ్వర్ గారికి ఫోను చెయ్యనా ?" కిటికీకి దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు.

మల్లిక లేచి కూర్చున్నది. ఐదు గంటలకే నర్సు తెచ్చియిచ్చిన కప్పు కాఫీ తాగింది. ఓపిక వచ్చినట్లనిపించింది. ఈశ్వర్ ను రమ్మనీ వెంకటితో కబురు పంపించింది.

"ఏమంటారు ? ఇంటికి వెళ్ళాలని ఉందా ?" అన్నాడు డాక్టరు.

వెళ్తానన్నట్టుగా తల ఊపింది.

"మీరు ఇంకెప్పుడూ ఇలా చెయ్యనని మాట ఇవ్వాలి. మీరు చేసిన పనికి

ఎంతమంది బాధపడవలసి వచ్చేదో? పోలీసులు రావటం-గొడవచెయ్యటం-పెద్ద రభస జరిగేది కాస్తలో. మీరు భయంవల్ల ఆత్మహత్య చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించారు. జరిగినదంతా మరిచి పోయి హాయిగా ఉండండి."

అభిమానం - కోపం - రోషం మల్లికను పెనవేసుకుపోయాయి. ఆమె ముఖం ఎర్రబడ్డది. పెదవులు అదరటం మొదలుపెట్టాయి.

అంతలో నర్సు గబగబా వచ్చింది గదిలోకి.

"డాక్టర్, ఒక బాలింతకు ఫిట్సు వస్తున్నాయి. త్వరగా రండి."

డాక్టరు లేచి మల్లికవైపొకసారి చూసి చేత్తో ఉండమని సైగచేసి వెళ్ళాడు.

మరి కొంతసేపటికి ఈశ్వర్ వచ్చాడు.

"నాకు రాత్రి బాగా నిద్ర పట్టింది. ఇప్పుడు హాయిగా ఉంది. డాక్టరుగారు ఇంటికి వెళ్ళమని చెప్పారు. వెళ్దాం రండి," చెప్పులు వేసుకుని రెండడుగులు వేసింది.

ఉత్సాహంగా ఉన్న మల్లికను చూడగానే ఈశ్వర్‌కు ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది.

"డాక్టరుగారికి చెప్పి బిల్లు చెల్లించి వస్తా ఉండు."

అతడిని చటుక్కున కోటు పట్టుకుని ఆపివేసింది మల్లిక.

"డాక్టరుగారికి ఏదో గడ్డు కేసు వచ్చింది. వెళ్దామని నేను చెప్పాను. ఆయన సరే నన్నారు." తొందర పెట్టింది మల్లిక.

బిల్లు చెల్లించి రసీదు తీసుకొని బయలుదేరారు. ఆవరణలో కారు స్టార్టుచేసిన చప్పుడు విని కిటికీలో నుంచి చూసి డాక్టరు విజయకుమార్ నవ్వుకున్నాడు.

వారంరోజుల తరువాత దేవదాసు చిత్రం చూడటానికి వెళ్ళిన విజయకుమార్‌కు థియేటర్ ముందర మల్లిక, ఈశ్వర్ కనబడ్డారు.

ఈశ్వర్ డాక్టర్ ఒకరినొకరు చూసుకుని పలకరించుకున్నారు. తాము నర్సింగ్ హోమునుంచి వెళ్ళేటప్పుడు డాక్టర్ని కలుసుకోలేకపోయినందుకు తన విచారాన్ని తెలిపాడు ఈశ్వర్.

"హలో! మల్లికగారూ! ఎలా ఉంది ఆరోగ్యం! రాత్రిళ్ళు నిద్ర పడుతున్నదా? మళ్ళీ ఒకసారి వచ్చి చెకప్ చేయించుకుంటారా?" అన్నాడు డాక్టరు మల్లికకు నమస్కారం చేస్తూ.

పక్కున నవ్వింది మల్లిక. "మీరు పొరబడినట్లున్నారు. మీకు తెలిసిన వాళ్ళెవరో నా మాదిరిగా ఉన్నట్టున్నారు" ముఖం పక్కకు తిప్పుకుంటూ అన్నది.

ఆ మాటలకు దిగ్భ్రాంతుడయ్యాడు డాక్టరు విజయకుమార్. ట్రూత్ సీరమ్ ఆమెచేత నిజాన్ని వెళ్ళగ్రక్కించింది కనుక తనకు తెలిసింది. లేకపోతే తన కెలా తెలుస్తుంది. ఆమె గుప్పెడు గార్డినాల్ మాత్రలు ఎందుకు తిన్నదో? అయినా ఈశ్వర్‌కు చెప్పకూడదు, అది ఆత్మహత్యా ప్రయత్నమని.

టికెట్లకోసం ఈశ్వర్ వెళ్ళినవైపే చూస్తోంది మల్లిక.

"మల్లికగారూ! నేను ప్రతిరోజూ అనేకమంది రోగులను చూస్తుంటాను. అప్పుడప్పుడు ఒకరిని మరొకరనుకుని పలకరించే అవకాశం ఉంది. కాని-ఈ చెయ్యి ఉంది చూశారూ? దీని అనుభవం చాలా గొప్పది. అది మాత్రం ఎప్పుడూ పొరబడదు" అంటూ మరొక కౌంటర్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు టికెట్టు కొనటానికి.